https://soteriology101.com/?fbclid=IwAR2EEZK_V2LkCD84luSp65002bIkBFeyxg-hTNo2t5J3MvMThgc0a0pqgJk

Este Calvinismul biblic corect? !

-Ioan 6:44”nimeni nu poate veni la Tatăl, dacă nu-L atrage Tatăl, care M-a trimis; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi”.
John Piper învaţă că acest verset ar spune cam aşa:”pe oricine îl atrage Tatăl vine, pentru că dragostea Lui este infailibilă (nu i te poţi împotrivi), şi produce venirea la El. Aceasta înseamnă că Tatăl atrage numai pe unii, devreme ce nu toţi vin, iar asta este cauza decisivă a atragerii, Dumnezeu, şi nu omul.”

Calviniştii interpretează astfel cuvântul a atrage=a obliga, sau irezistibil, a schimba inima cuiva, fără să i se poată împotrivi, şi se întorc la Hristos în mod sigur.

În conformitatea aceste interpretări,acest verset de mai sus, ar trebui să arate astfel:
-„nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l *obligă* Tatăl, care M-a trimis; iar cel ce e *obligat* va învia în ziua de apoi”. Vi se pare că asta vrea să înveţe acest verset?

În lumina acestei interpretări haideţi să deschidem la Ioan 12:32 :”şi după ce voi fi înălţat de pe Pământ, voi atrage la Mine pe **toţi** oamenii”. Dar dacă toţi sunt atraşi, adică *obligaţi*, asta nu poate fi adevărat, pentru că ştim că nu toţi merg la cer. De ce nu zice voi atrage pe unii?
Dacă nu asta a fost intenţia lui Isus atunci când a vorbit, atunci care ar fi înţelesul pe care L-a avut Isus în vedere?
Ar trebui interpretat astfel:”a atrage=a da *posibilitatea*” şi atunci Ioan 6:44 arată astfel:”nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu i se dă posibilitatea..”.
Ioan 6:65”tocmai de aceea v-am spus că nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu i-a fost *dată posibilitatea* de Tatăl Meu”.

Adică:
-nimeni nu vine la petrecere decât dacă a fost invitat, şi acei ce vor veni se vor bucura de un timp minunat”. Este necesară o invitaţie pentru a putea intra la petrecere, deşi nu toţi cei invitaţi vin şi petrec un timp minunat”. De ce nu vin? Pentru că nu vor.

Această interpretare stabileşte două puncte cheie:
1.Inima iubitoare a Lui Dumnezeu doreşte ca toţi oamenii să vină la mântuire
2.Necredincioşii îşi merită vina pentru că nu aleg să răspundă invitaţiei divine.

Acest aspect iese în evidenţă din învăţătura lui Isus atunci când vorbea cu Fariseii în Ioan 5:39,40: ”refuzaţi să veniţi la Mine ca să aveţi viaţa”.
Motivul pentru care ei erau vinovaţi este acela că ei au refuzat dragostea şi purtarea de grijă a Lui Dumnezeu pentru ei, şi nu pentru că Dumnezeu a refuzat să le dea harul de a veni la El.

Acest lucru ridică o întrebare importantă:
-de ce au refuzat ei să vină la Isus: pentru că Isus i-a refuzat pe ei mai întâi, pentru că Dumnezeu nu-i vrea? Ştim că Scriptura este plină de versete care arată contrariul, dorinţa lui Dumnezeu de a-i mântui pe toţi:
-Luca 19:41,42; Matei 23:37; Romani 10:21.

Motivul respingerii fariseilor nu a fost acela că Domnul nu le-a acordat un har special, ci pentru că ei nu voiau să asculte şi nu voiau să înveţe de la Tatăl.

Ioan 6:44 trebuie privit în context: v.40”voia Tatălui Meu este ca *oricine* vede pe Fiul, şi crede în El să aibe viaţa venică, (ei L-au văzut; noi credem în El fără să-L fi văzut, 1 Petru 1:8, dar trebuie să credem, acum după ce am fost născuţi fizic, şi am ajuns la vârsta la care putem înţelege, altfel nu am fi traşi la răspundere), şi Eu îl voi învia, pe cel ce este atras de Tatăl adică cel ce va primi invitaţia şi vacrede; v.45 „Tatăl învaţă, aşa că oricine ascultă a primit învăţătura şi vine la Mine; v.47”cine crede în Mine are viaţa veşnică”.

*Lecţia este clară: cei ce ascultă şi învaţă de la Tatăl vor veni la Fiul, şi cei ce refuză să înveţe şi să asculte, nu vor veni la Fiul.
Scriptura ne învaţă că aceşti farisei şi-au împietrit inimile, după care Dumnezeu i-a împietrit. Ioan 12:39, 40.Cine poate împietri inima şi când şi de ce? Doar Dumnezeu, şi nu înainte de întemeierea lumii, ci pe pământ, după ce a încercat toate variantele posibile cu ei; de ce le-o împietreşte, şi cum are loc această împietrire?
Cei ce nu cred sunt sub mânia lui Dumnezeu, pentru că deşi Domnul le vorbeşte ei se împotrivesc adevărului şi ascultă de nelegiuire. Dar dacă se pocăiesc şi cred, vor ieşi din starea aceea.
Iar dacă nu, vor ajunge într-un punct în care nu se mai poate face nimic. Însă nu cred că noi oamenii înţelegem uşor această împietrire ca să nu mai sperăm nimic pentru ei, să nu ne mai rugăm, dar Domnul ştie. Este deci lucrarea Lui. Noi putem avea o părere abia după ce respectivul trece în veşnicie.
Deci împietrirea este cauzată de ei, şi nu de Dumnezeu care nu i-a ales înainte de întemeierea lumii, după cum învaţă calvinismul.

**„*Înainte de* întemeierea lumii sau *de la* întemeierea lumii?!”
John Mac Arthur comentează: de 7 ori în NT. credincioşii sunt identificaţi ca cei ale căror nume au fost scrise în cartea vieţii: Apoc.3:5;17:8; 20:12,15; 21:27; Filipeni 4:3. Cartea vieţii Mielului, Isus Hristos, este un registru în care Dumnezeu scrie numele celor aleşi pentru mântuire *înainte* de întemeierea lumii.
(Această frază este folosită ca un sinonim pentru eternitatea trecută în Apocalipsa 17:8; Matei 13:35;25:34; Luca 11:50; Efes.1:4; Evrei 9:26;1 Petru 1:20; 2 Tes.2:13;2 Tim.1:9).
Credincioşii sunt dublu asiguraţi deoarece cartea vieţii aparţine Mielului care a fost junghiat. Nu doar decretul alegerii, dar de asemenea lucrararea ispăşitoare a lui Hristos sigilează răscumpărarea celor aleşi pentru totdeauna.
(Mac Arthur, Comentariu la NT, Apoc.1-11,p.50).

Parafrazarea calvinistă din Apoc.13:8 precum şi a altor pasaje schimbă cuvântul ”*de la*”, la cuvântul „*înainte de*”, dar aceste două cuvinte au înţelesuri diferite. Mac Arthur comentează Matei 25:34:”veniţi de moşteniţi....care a fost pregătită, *înainte de*”, dar în Matei 19:8 nu-l schimbă, ci rămâne de la început, deşi în greacă în ambele versete apare acelaş cuvânt „*apo*” .
-termenul grecesc „*apo*”=*de la* şi se referă la om, omul are un început:de la Geneza. Luca 11:49,50, Apoc.13:8
-termenul „*pro*”, *înainte de*, se referă la Hristos: Ioan 17:24, Efeseni 1:4, 1 Petru 1:20. Hristos a existat înainte de întemeirea pământului.

<u>Întrebare</u>:Ce înseamnă „*de la*” întemeierea lumii, şi ce impact are să schimbi cu termenul „*înainte de*” ?
<u>Răspuns</u>: „înainte de” are loc înainte de Geneza, în timp ce „de la”este de la Geneza până în prezent. Luca 11:49,50 ”sângele martirilor vărsat de la întemeierea lumii”. Dacă schimbăm cu „sângele vărsat înainte de întemeierea lumii”, asta ar însemna că sângele lor a fost vărsat înainte de a fi fost ei creaţi. La fel este şi cu numele scrise în cartea vieţii, adică numele lor sunt scrise de la întemeirea lumii încoace, din momentul în care ei devin creştini.

Nici un om nu piere pentru că este respins de Dumnezeu, neoferindu-i-se harul necesar care să-l oblige să vină la Isus.

Pavel scrie în 2 Tes.2:10 că”nu au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi”. Dumnezeu este întotdeauna iniţiatorul, adică El este Acela care-i atrage, le oferă posibilitatea, îi invită la mântuire.
Omenirea este răspunzătoare: fie acceptă adevărul, fie îl suprimă.

Isus, ca bunul samaritean, nu trece pe partea celalaltă a drumului atunci când vede pe cineva căzut, aşa după cum au făcut ceilalţi descrişi în text, ci se opreşte şi poartă de grijă celor în nevoi. El este bun, drept, iubitor, şi doreşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului. 1 Tim.2:3-6, 1 Timotei 4:10, Luca 11:17.
La judecata de dinainte de Mileniu, Matei 25:31-46, unii oamenii sunt lăudaţi pentru faptele lor, iar alţii condamnaţi. Dacă nu ar fi fost aleşi, atunci ei în loc să zică: ”Doamne, când Te-am văzut noi flămând, sau..”, ar fi trebuit să zică: ”Doamne, eşti nedrept, nu ne-ai ales, şi acum tot pe noi ne condamni..”, şi cred ca ar fi valabil şi pentru judecata finală de la Tronul mare şi alb. Dar nu-i auzim zicând aceste vorbe, pentru că sunt conştienţi că ei au respins voluntar mila şi harul Lui Dumnezeu, deci sunt vinovaţi.

”Prietene cum ai intrat aici fără haină de nuntă? Omul acela a amuţit; legaţi-i mâinile şi picioarele şi aruncaţi-l în întunericul de afară, acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor; căci mulţi, adică toţi sunt chemaţi la mântuire, dar puţini răspund afirmativ, şi sunt aleşi”. Matei 22:1-14.
„Cei poftiţi” iată că toţi sunt invitaţi, dar nu au fost vrednici de o aşa chemare.

Cum se poate ruga o mamă calvinistă, pentru copiii ei?

Deşi are copii şi-i iubeşte pe toţi, nu poate face nimic pentru unii, pentru a-i influenţa, şi pentru a le direcţiona paşii spre Hristos? Isaia 49:15;Luca 13:14; 1 Tes.2:7.
Instinctul maternal este puternic, determină mamele să facă lucruri pentru copiii lor, lucruri la care nu s-au gândit vreodată. De ce aşa? Pentru că-şi iubesc copiii, şi-i iubeşte pe toţi la fel.

Întreb pe cei ce susţin punctul calvinist de vedere, oare din perspectiva lor, toţi copiii care mor de mici de tot, sau chiar sunt avortaţi, merg în cer, în iad, sau unii vor merge în cer şi alţii în iad conform predestinării?
Dacă îi primeşte pe toţi în cer pe ce bază îi primeşte? Nu i-a predestinat El pe cei ce vor fi oameni, dar care mor la o vârstă foarte fragedă, pe unii pentru cer, şi pe alţii pentru iad? Sau nu este valabil şi pentru ei?

Noi credem că toţi copiii care mor până să fie în stare să se recunoască singuri păcătoşi, merg în cer pe baza jertfei Domnului Isus, iar ceilalţi care vor creşte primesc invitaţia de a se întoarce la Dumnezeu, invitaţie pe care o acceptă, sau o resping.

Vă mai întreb ceva:”Adam şi Eva au fost predestinaţi să aleagă să nu asculte?” Sau celor doi şi nouă tuturor ni se dau cele două variante, iar noi trebuie să alegem? Dacă nu ni s-ar oferi posibilitatea alegerii, totul ar fi numai un teatru de slabă calitate.

Dacă Dumnezeu este suveran şi face tot ce doreşte, care ar mai fi sensul dorinţei arzătoare a Lui pentru mântuirea tuturor oamenilor? Nu-i iubeşte El oare pe toţi? Cum putem compara în acest caz o mamă iubitoare faţă de toţi copiii ei, cu Dumnezeu care îi alege pe unii şi-i respinge pe alţii (doctrina reprobării, a respingerii)? Poate o mamă să iubească mai mult decât Domnul?

Ce înseamnă că Dumnezeu este Bun? Îl vezi ca Unul care le poartă de grijă doar unora, şi de alţii nu-i pasă? Calvinismul spune că Dumnezeu se glorifică pe Sine, chiar dacă asta ar însemna sacrificarea unora. Poate El respinge pe unii chiar dacă aceşti copii (unii) vor să fie mântuiţi, îi va da El afară pe cei ce vin la El?
După ce fel de standard este numit „bun”?

O cale mai bună!

Dumnezeu nu sacrifică creaţia de dragul gloriei Sale, ba dimpotrivă El se sacrifică pe Sine de dragul creaţiei, şi i se revelează într-un mod glorios prin faptul că pe când eram noi încă păcătoşi, El a murit pentru noi. Nu e nevoie să spunem că slava Lui străluceşte prin doctrina respingerii.

Punctul de vedere Wesleyan vs. Calvinism:
-Dumnezeu este Bun, chiar dacă se spune şi că este drept şi adevăr în toate căile Sale. El este dragoste, o dragoste infinită. Dumnezeu îi iubeşte pe toţi, inclusiv pe cei ce nu-L iubesc şi nu se tem de El. El este bun şi cu cei răi şi cu cei nemulţumitori, cu toţi fiii oamenilor. Diferenţa fundamentală dintre cele două puncte de vedere constă în înţelegerea caracterului şi dragostei Lui. Pentru Wesley, faptul că natura Lui este dragoste înseamnă că El într-adevăr iubeşte toate persoanele şi le doreşte mântuirea. El face totul pentru a-i convinge de starea lor de păcat, fără să le încalce libertatea. Calvinismul prin contrast, dragostea Lui este o alegere suverană, ceea ce înseamnă că-şi oferă harul Lui unora, dar nu la toţi. El în mod suveran ar alege pe unii din masa mare de păcătoşi, dar lasă restul în condiţia lor păcătoasă, prin aceasta condamnându-i la pierzare veşnică.
(Nu cumva unii îl văd pe Dumnezeul nostru nedrept, că „aruncă” în iad pe unii, şi nu cred în iad, fiind ajutaţi de această falsă doctrină).

Biblia învaţă că cei ce sunt pierduţi şi vor merge în iad, merg nu pentru că aşa a vrut Dumnezeu, pentru că iadul nu a fost creat iniţial pentru om, ci pentru diavolul şi pentru îngerii lui, ci pentru că aleg în mod voit să-L respingă pe Domnul şi Harul lui. Vina le aparţine în totalitate.